

HỒI THỨ NĂM MƯỜI BA

LỆNH HỒ XUNG ĐOẠT KIẾM SƯ NƯƠNG

Lệnh Hồ Xung nghe nói tới: "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm" thì trong lòng sợ hãi vô cùng, trán toát mồ hôi.

Nguyên lúc mới lên sơn động hắn cũng tưởng kiếm pháp này cực kỳ xảo diệu, đem ra diễn tập. Nhưng từ khi thấy những đồ hình trên vách đá trong hậu động, hắn phát giác ra bất luận kiếm chiêu nào của phái Hoa Sơn cũng đều bị người ta phá giải. Cả chiêu "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm" càng bị thảm hại hơn, hắn không khỏi mất hết tin tưởng về chiêu kiếm này rồi từ đó không nghĩ tới nữa. Ngờ đâu bây giờ sư phụ muốn hắn đem ra diễn thử và định dùng nó để giết chết Điền Bá Quang, hắn toan nói thẳng là chiêu này vô dụng vì theo đồ hình bị người ta phá mất rồi. Nhưng ở trước mặt bọn Lao Đức Nặc, Lục Đại Hữu hắn không tiện chỉ trích chiêu kiếm mà sư nương vẫn tự phụ là tuyệt diệu.

Nhạc Bất Quần thấy sắc mặt Lệnh Hồ Xung ra chiều khác lạ liền hỏi:

- Người chưa luyện thành thuộc được chiêu này ư? Cái đó cũng không quan hệ. Chiêu "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm" đòi hỏi ở người luyện một bản lĩnh phi thường của phái Hoa Sơn ta. Nội công người chưa đủ nên không luyện được đến nơi là phải. Để sau này hãy từ từ bổ túc.

Nhạc phu nhân cười nói:

- Xung nhi! Sư phụ người ưng chịu đem "Tử hà công" truyền thụ cho người đó. Sao người không khẩu đầu tạ ơn đi?

Lệnh Hồ Xung run lên đáp:

- Dạ đệ tử xin đa tạ sư phụ.

Hắn toan quỳ xuống thì Nhạc Bất Quần đưa tay ra ngăn lại, cười nói:

- "Tử hà công" là một nội công tâm pháp tối cao của bản môn. Sở dĩ ta không truyền thụ một cách khinh xuất không phải là có ý biến lận gì đâu mà là vì sau khi rèn luyện công phu này, tròng lòng phải trút hết tạp niệm mới mong tấn tới được. Hơn nữa đã luyện nó chớ có chểnh mảng chút nào, nếu không thì kẻ luyện chẳng những vô ích mà còn có hại lớn là dần dần đi vào chỗ tử hỏa nhập ma. Xung nhi! Trước ta muốn coi xem gần nửa năm nay công phu người đã tiến đến mức nào rồi sẽ quyết định có thể truyền được khẩu quyết về "Tử hà công" hay không.

Ba người Lao Đức Nặc, Lục Đại Hữu và Nhạc Linh San nghe nói tới đại sư ca sắp được truyền thụ "Tử hà công" đều mặt mày hớn hờ. Bọn chúng đều biết rằng "Tử hà công" uy lực rất lớn. Trong Hoa Sơn cửu công thì đệ tử Tử hà là đệ nhất. Chúng còn biết trong bản môn võ công chưa ai bén gót Lệnh Hồ Xung và ngày sau tất do y thừa kế chức chương môn phái Hoa Sơn, nhưng chúng không ngờ sư phụ lại đem môn đệ nhất thần công của bản phái truyền thụ cho y sớm thế.

Lục Đại Hữu nói:

- Đại sư ca rất dụng công luyện võ. Mỗi ngày tiểu đệ đem cơm lên đều thấy y không ngồi luyện khí thì lại tập dượt kiếm pháp.

Nhạc Linh San đưa mắt lườm gã rồi lén làm bộ mặt ngáo ộp nói khẽ:

- Lục hầu nhi sư ca chỉ khéo tán dóc để bênh vực đại sư ca.

Nhạc phu nhân cười nói:

- Xung nhi! Người lấy kiếm ra đi! Ba thầy trò ra đi chiến đấu với Điền Bá Quang. Lúc đến việc mới ôm chân Phật, ra trận mới mài gươm thì sao cho kịp?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sư nương bảo cả ba người cùng đi chiến đấu với Điền Bá Quang ư?

Nhạc phu nhân cười đáp:

- Người ra mặt khiêu chiến với gã, còn ta cùng sư phụ sẽ ngấm ngấm viện thủ cho. Bất luận ai giết được gã đều nói là chính tay người động thủ để đồng đạo võ lâm khỏi bảo ta cùng sư phụ người không giữ địa vị trưởng bối, đi ăn thua với cả hàng hậu bối.

Nhạc Linh San vừa vỗ tay vừa cười reo:

- Thế thì tuyệt quá! Đã có gia gia cùng má má ngấm ngấm viện trợ thì hài nhi cũng dám đi khiêu chiến với Điền Bá Quang. Gã bị giết rồi cứ đổ cho hài nhi động thủ há chẳng hay hơn ư?

Nhạc phu nhân cười nói:

- Con nhỏ này tham lam lắm! Người tưởng ai cũng ra mà nhận công được ư? Đại sư ca người vào sinh ra tử và đã cùng Điền Bá Quang tỷ đấu trước sau đến mấy trăm chiêu. Hắn tỏ tường thực hư bên địch mới có thể làm nên việc. Còn người công phu kém cỏi thì làm gì được? Hơn nữa người là một thiếu nữ thì cả đến tên ác tặc kia cũng không nên nhắc tới chứ đừng nói đến chuyện giáp mặt động thủ với gã.

Đột nhiên véo một tiếng rít lên. Bà phóng kiếm đâm tới trước ngực Lệnh Hồ Xung.

Bà đang cười nói với con gái ngồi đầu chỉ trong nháy mắt đã rút trường kiếm ở sau lưng ra đâm vào chỗ hiểm yếu của Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung ứng biến cũng cực kỳ mau lẹ. Lập tức hắn rút kiếm ra gạt đánh choang một tiếng. Hai kiếm vừa giao nhau, đồng thời chân trái hắn đã lùi lại một bước.

Nhạc phu nhân đâm véo véo liên tiếp sáu kiếm, những tiếng choang choảng cũng vang lên sáu lần. Nhất nhất Lệnh Hồ Xung đều đỡ gạt được.

Nhạc phu nhân quát lên:

- Trả đòn đi!

Bà vừa nói vừa biến đổi kiếm pháp, vung kiếm lên đâm dọc chém ngang cực kỳ thần tốc và không theo Hoa Sơn kiếm pháp nữa.

Lệnh Hồ Xung biết ngay sư nương thi triển môn khoái đao của Điền Bá Quang để mình tìm cách phá giải mới có thể giết được cường địch.

Hắn thấy Nhạc phu nhân ra chiêu mỗi lúc một cách cấp bách hơn. Chiêu trước liền chiêu sau không còn nhận ra được vết tích.

Nhạc Linh San nhìn phụ thân nói:

- Gia gia! má má thi triển chiêu số mau lẹ thì có mau lẹ thật nhưng đây là kiếm pháp chứ không phải đao pháp. Hài nhi e rằng môn "khoái đao" của Điền Bá Quang không đúng như vậy.

Nhạc Bất Quần tùm tùm cười nói:

- Võ công Điền Bá Quang cực kỳ lợi hại, dùng đao ra chiêu như gã đầu phải chuyện dễ dàng? Mẫu thân ngươi không mô phỏng đao pháp của gã chỉ phát huy chiêu thức theo chữ "khoái" mà thôi. Muốn trừ khử Điền Bá Quang điều cốt yếu không phải ở chỗ phá giải đao pháp mà là tìm cách kiếm chế sự thần tốc về đao chiêu của gã. Ngươi hãy coi kia là "Hữu phụng lai nghi". Hay quá!

Lão thấy Lệnh Hồ Xung hạ thấp vai bên trái xuống một chút kiếm quyết tay trái đưa chênh chếch lên khuỷu tay phải co lại sắp ra chiêu "Hữu phụng lai nghi". Hữu phụng lai nghi mà thi triển vào lúc này thì thật là hợp cách, nên lão hoan hỉ bật tiếng reo:

Không ngờ lão chưa dứt lời thì chiêu kiếm của Lệnh Hồ Xung phóng ra lại bất lực không thể xuyên qua được làn kiếm dày đặc như tấm lưới của Nhạc phu nhân để phóng thẳng về phía trước.

Nhạc Bất Quần khẽ buông một tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Gã sử chiêu này hư mất rồi.

Nhạc phu nhân chẳng chịu nhẹ đòn chút nào. Ba nhát kiếm rút lên veo veo áp bức Lệnh Hồ Xung chân tay luống cuống.

Nhạc Bất Quần thấy hắn ra chiêu rất hoang mang chẳng vào chương pháp nào hết. Hắn gặp đâu chống đấy, mười chiêu có đến hai ba không phải kiếm thuật bản môn. Thân sắc lão bất giác mỗi lúc một khó coi hơn. Có điều kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung tuy rối loạn mà dần dần cũng trả đòn phản kích được. Đột nhiên hắn gặp cơ hội phóng chiêu "Thương tùng nghinh khách". Những điểm kiếm hoa nhằm đâm vào khoảng lông mi và mé tóc mai Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân vùng kiếm lên gạt đánh choang một tiếng rồi xoay kiếm về hộ thân. Bà biết chiêu "Thương tùng nghinh khách" còn tiếp theo mấy chiêu sau rất lợi hại.

Lệnh Hồ Xung đã luyện chiêu này rất tinh thực, tay hắn không cố tình đả thương phu nhân nhưng bà chống đỡ được cũng không phải dễ dàng. Bà đành chuyển thế công thành thế thủ, ngưng thần chờ đợi.

Chẳng ngờ Lệnh Hồ Xung phóng kiếm ra, thế kiếm đã chậm chạp mà kinh lực lại yếu ớt, tuyệt không có sức uy hiếp. Bà liền quát lên:

- Xung nhi! Phải dụng tâm mà ra chiêu. Ngươi còn nghĩ vợ vẫn chi vậy?

Bà vừa quát vừa phóng liên ba nhát kiếm vù vù. Bà thấy Lệnh Hồ Xung nhảy loạn lên né tránh, lại la lớn:

- Chiêu "Thương Tùng nghinh khách" sao lại thế này? Sau một hồi bị trọng bệnh, bao nhiêu kiếm pháp của thầy ngươi trả lại thầy hết.

Lệnh Hồ Xung chỉ dạ một tiếng rồi vẻ mặt thẹn thùng phóng trả hai kiếm.

(***Thiếu***)

đỡ gạt. Công lực của hai vị sư huynh, sư muội này không hơn kém nhau mấy. Tuy lực lượng Nhạc Bất Quần hơn được một chút, song Nhạc phu nhân đã chiếm tiên cơ. Lão không nắm vững có ngăn chặn được hay không và chỉ mong sao Lệnh Hồ Xung bị thương nhẹ là hay lắm rồi.

Giữa lúc nguy nan trong chớp mắt. Lệnh Hồ Xung tiện tay xoay tay về rút vỏ kiếm ở sau lưng ra. Người hắn lún xuống một chút, hạ thấp lưng ngồi chênh chếch. Đồng thời gã lấy vỏ kiếm để đối phó với kiếm thế của Nhạc phu nhân. Đây chính là chiêu thức khắc trên đồ hình trong vách đá hậu động. Chiêu thức này sử dụng để chống lại lưỡi kiếm đối phương. Côn kiếm dính liền với nhau thành một đường dây. Trường hợp nội lực hai bên ngang nhau là thanh kiếm tất nhiên bị gãy.

Nguyên Lệnh Hồ Xung bị chấn động hất bằng trường kiếm đi. Tiếp theo sư nương lại ra chiêu như sấm sét đánh tới. Tâm thần gã đã cực kỳ hỗn loạn mà trong đầu óc hình ảnh mọi chiêu số trên vách đá không ngớt lớn dần xuất hiện. Hắn thấy không còn cách nào chống cự được thế kiếm của Nhạc phu nhân. Muốn toàn mạng tự nhiên hắn phải sử dụng chiêu thức trên vách đá. Kiếm đâm tới đã mau mà cách chiết giải cũng thân tốc. Gặp lúc cấp bách không còn đất để suy nghĩ lại chẳng lấy đầu ra được còn bồng. Hắn đành thò tay rút vỏ kiếm ở sau lưng để chống chọi với trường kiếm của Nhạc phu nhân, nhằm đưa vỏ kiếm dính vào trường kiếm đối phương thành một dây. Đừng nói hắn có vỏ kiếm mà chỉ là một cành cây hay ngọn cỏ hắn cũng sử dụng chiêu thức này để bám chặt vào lưỡi kiếm của đối phương.

Chiêu này vừa phóng ra, nội lực cánh tay tự động phát huy.

Bỗng nghe đánh soạt một tiếng, thanh trường kiếm của Nhạc phu nhân cắm tọt vào vỏ kiếm của Lệnh Hồ Xung.

Nguyên Lệnh Hồ Xung đang lúc hoang mang không kịp trở đầu vỏ kiếm cứ nắm lấy đuôi để đối phó với chiêu kiếm đâm tới. Không ngờ lưỡi kiếm phóng tới lại trúng vào miệng vỏ kiếm nên không thể chấn động nội lực để bẻ gãy trường kiếm của Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân thấy thanh trường kiếm của mình xỏ vào vỏ kiếm của Lệnh Hồ Xung thì giật mình kinh hãi. Hổ khẩu đau đớn tê nhức. Thanh trường kiếm rời khỏi tay bà liền bị vỏ kiếm của Lệnh Hồ Xung đoạt mất.

Lệnh Hồ Xung ra chiêu này còn mấy chiêu kế tiếp. Lúc đó hắn cũng không dừng lại được nữa. Vỏ kiếm phóng thẳng tới nhằm yết hầu Nhạc phu nhân và chính chuôi trường kiếm của bà lại đâm nhâm chỗ nguy hại.

Nhạc Bất Quần đứng lên vừa kinh hãi vừa tức giận. Lão vùng trường kiếm đập vào vỏ kiếm của Lệnh Hồ Xung đánh chát một tiếng. Lão đã sử dụng "Tử hà công".

Lệnh Hồ Xung thấy toàn thân nóng ran, loạng choạng lùi lại ba bước ngồi phệt ngay xuống.

Cả vỏ kiếm lẫn bạch quang lấp loáng. Thanh trường kiếm từ trên không rớt xuống đâm sâu vào lòng đất ngập đến chuôi.

Nguyên đây là thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung tuột tay văng lên không rồi rớt xuống và chỉ biến diễn trong nháy mắt. Từ lúc Nhạc phu nhân sử chiêu "Ninh thị nhất kiếm", kể đến Lệnh Hồ Xung dùng vỏ kiếm đoạt kiếm. Sau nữa là Nhạc Bất Quần phóng "Tử hà thân công" đập gãy cả vỏ lẫn kiếm cũng ở trong khoảnh khắc này.

Bọn Lao Đức Nặc, Lục Đại Hữu, Nhạc Linh San coi biến diễn hoa cả mắt đều đứng ngẩn người ra.

Nhạc Bất Quần nhảy xổ lại trước mặt Lệnh Hồ Xung giơ tay lên tát vào má hấn bốp bốp luôn bốn cái. Vẻ mặt đầy phần nộ lão lớn tiếng quát:

- Quân tiểu súc sinh này! Mi giở trò gì vậy?

Lệnh Hồ Xung đầu óc choáng váng, người lão đảo. Hấn quỳ xuống nói:

- Bẩm sư phụ cùng sư nương! Đệ tử tội thật đáng chết.

Nhạc Bất Quần căm hận đến cực điểm hỏi:

- Trong vòng nửa năm nay, ngươi ở đây sấm hối vậy đã sấm hối ra sao? Luyện công những gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ... đệ tử không luyện... được công phu gì cả...

Nhạc Bất Quần lớn tiếng hỏi:

- Vừa rồi ngươi nghĩ vợ vẫn thế nào mà lại ra chiêu để đối phó với sư nương?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử... không nghĩ ngợi chi hết. Trước mắt thấy cơn nguy cấp tiện tay liền phóng ra chiêu đó mà thôi.

Nhạc Bất Quần thở dài nói:

- Ta cũng đoán ngươi không nghĩ gì tiện tay phóng ra chiêu đó nên ta mới... câu giận như vậy. Ngươi có biết là đi vào đường tà và lâm vào tình trạng khó lòng thoát ra được rồi không?

Lệnh Hồ Xung sợ hãi cúi đầu đáp:

- Xin sư phụ chỉ điểm cho.

© HQD

HỒI THỨ NĂM MƯỜI TƯ

DIỄN BÁ QUANG XUẤT HIỆN ĐỘT NGỘT

Nhạc phu nhân hồi lâu mới định thần lại được. Bà thấy Lệnh Hồ Xung bị trượng phu tát cho hai má sưng u, tím bầm, thì sinh lòng đau xót, dịu dàng nói:

- Người đứng dậy đi! Trong vụ này có nhiều chuyện rắc rối mà người chưa hiểu.

Đoạn quay sang bà nói với Nhạc Bất Quần:

- Sư ca ơi! Tư chất Xung nhi quá đổi thông minh. Trong vòng nửa năm nay gã không gặp mặt chúng ta, cứ tự ý luyện công quả nhiên đi vào tà lộ. May mà gã mới lạc bước chưa sâu xa mấy. Ta còn kịp thời kéo gã trở lại con đường chính, chưa đến nỗi quá muộn.

Nhạc Bất Quần gật đầu bảo Lệnh Hồ Xung:

- Người đứng dậy đi!

Lệnh Hồ Xung đứng lên ngó bảy, tám đoạn kiếm và vỏ kiếm gãy rải rác dưới đất, đầu óc hoang mang, không hiểu tại sao sư phụ cùng sư nương lại bảo hắn đã luyện công đi vào tà lộ.

Nhạc Bất Quần ngó bọn Lao Đức Nặc ba tên vậy tay nói:

- Các người lại cả đây!

Lao Đức Nặc, Lục Đại Hữu và Nhạc Linh San vâng lời tiến lại trước mặt lão.

Nhạc Bất Quần ngồi xuống tảng đá lớn chậm rãi nói:

- Bốn mươi năm trước, công phu bản môn chia làm hai ngả chính tà.

Bọn Lệnh Hồ Xung trong lòng rất lấy làm kỳ. Ai nấy tự hỏi:

- Phái Hoa Sơn có võ công bản phái, sao còn chia làm hai nẻo chính tà? Trước nay sao chưa từng nghe thấy sư phụ nói tới chuyện này.

Nhạc Linh San hỏi:

- Gia gia! Công phu mà chúng ta luyện đây dĩ nhiên là công phu chính phải không?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Cái đó đã hẳn. Chẳng lẽ biết là võ công của bàng môn tả đạo mà còn rèn luyện hay sao? Nhưng một nhóm đi vào tà đạo cũng tự nhận là chính tông. họ lại bảo mình là phe tả đạo. Lâu ngày chính tà phân biệt, phe bàng môn tả đạo thành khói bốc mây tan. Đã bốn chục năm nay không còn tồn tại ở thế gian nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Thảo nào hài nhi không nghe ai nói đến bao giờ! Gia gia ơi! Phe bàng môn tả đạo đó đã tiêu diệt rồi thì bất tất đề cập đến làm chi nữa?

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Người biết gì mà nói? Tuy gọi là bàng môn tả đạo nhưng chẳng phải là tà ma ngoại đạo mà là họ luyện công phu bản môn khác nhau ở điểm chủ chốt. Công phu mà ta truyền thụ cho các người đây, trước hết là ta dạy cái gì?

Lão vừa nói vừa đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung chăm chú.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Trước hết sư phụ truyền thụ khẩu quyết về cách vận khí rồi bắt đầu luyện nội công.

Nhạc Bất Quần nói:

- Đúng thế! Yếu điểm về võ công phái Hoa Sơn là ở chữ "khí". Khi nội công đã thành tựu thì bất luận sử quyền cước hay động đao kiếm đều giỏi. Chẳng có điều gì là bất lợi. Chính tông của bản phái luyện công là ở chỗ đó. Nhưng trong các bậc tiền bối chúng ta còn có một số nhân vật lại nhận định võ công bản môn lấy kiếm làm chủ chốt. Họ cho rằng kiếm thuật đã thành tựu thì nội công bình thường cũng có thể khắc địch thủ thắng. Hai nẻo chính tà chia rẽ chỉ có như vậy mà thôi.

Nhạc Linh San nói:

- Gia gia ơi! Hải nhi nói câu này gia gia đừng nổi đóa.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Người muốn nói gì?

Nhạc Linh San đáp:

- Hải nhi nghĩ rằng nội công là tối cần cho võ công của bản môn, nhưng cũng chẳng thể coi thường kiếm thuật được. Nếu chỉ có nội công thâm hậu mà kiếm thuật tầm thường thì võ công bản môn không nổi danh được.

Nhạc Bất Quần hừ một tiếng hỏi ngay:

- Ai bảo kiếm thuật không quan hệ? Nhưng yếu điểm khác nhau là ở chỗ lấy nội công thâm hậu mà kiếm thuật tầm thường làm chủ mà thôi.

Nhạc Linh San nói:

- Hay hơn hết là cả nội công lẫn kiếm thuật đều làm chủ.

Nhạc Bất Quần tức giận nói:

- Chỉ một câu này cũng đủ chứng tỏ người sắp đi vào ma đạo rồi đó. Người bảo cả hai đều làm chủ thì có gì khác cả hai đều không phải là chủ? Ngày xưa trong bản môn hai phe chỉ vì tranh biện chính tà mà gây ra những cuộc đấu long trời lở đất. Giả tỷ bốn chục năm trước mà người nói câu này thì e rằng không đầy nửa ngày người đã đầu một nơi mình một nẻo rồi đó.

Nhạc Linh San thề lưởi ra nói:

- Một câu nói lầm lỡ mà đã khiến cho người ta phải rơi đầu thì thật là cường hung bá đạo.

Nhạc Bất Quần nói:

- Ngày ta còn nhỏ tuổi, hai phe trong bản môn tranh giành "kiếm" với "khí" chưa quyết thắng bại mà nói một câu ngu ngốc như người thì phe "khí" dĩ nhiên hạ sát ta mà phe "kiếm" cũng chẳng dung tha. Người bảo nội công dùng kiếm thuật cả hai thứ quan trọng ngang hàng nhau không hơn không kém thì phe "khí" cố nhiên bảo người đề cao địa vị "kiếm tông". Thế là đại nghịch vô đạo. Phe kiếm lại tưởng người đề cao "khí tông" và cũng khép người vào tội đại nghịch.

Nhạc Linh San hỏi:

- Ai phải ai quấy việc gì phải tranh biện? Cứ đem nhau ra tỷ đấu có phải phân rõ ngay được bên nào đúng bên nào trật không?

Nhạc Bất Quần buông tiếng thở dài đáp:

- Bốn chục năm trước phe "khí tông" chúng ta thiếu số còn phe "kiếm tông" của các vị sư bá, sư thúc chiếm đại đa số. Hơn nữa công phu "kiếm tông" mau thành tựu hơn, hiệu nghiệm rất chóng, sau mười năm luyện tập, nhất định phe "kiếm tông" chiếm được thượng phong. Nhưng luyện đến hai chục năm thì hai phe không phân hơn kém nữa. Ngoài 20 năm, phe "khí tông" mới dần dần mạnh hơn. Đến 30 năm thì phe "kiếm tông" kém xa lắm rồi. Nhưng sau hơn 20 năm mới phân cao thấp, thì trong khoảng thời gian đó hai bên tranh đấu kịch liệt thế nào, không cần nói nghĩ ra cũng biết.

Nhạc Linh San hỏi:

- Về sau có phải "kiếm tông" biết mình lầm lẫn mà chịu thua không?

Nhạc Bất Quần lắc đầu lảng lạng hồi lâu mới nói:

- Bọn họ cương ngạnh đến cùng, thủy chung vẫn không chịu phục. Tuy cuộc tỷ đấu trên Ngọc nữ phong bị thua liểng xiểng, nhưng hết thấy mọi người phe kia đều đâm cổ tự vẫn.

Lệnh Hồ Xung nghe Nhạc Linh San khẽ la lên một tiếng: "Trời ơi".

Nhạc Linh San hỏi:

- Cùng là sư huynh sư đệ trong nhà thì cuộc tỷ kiếm thắng hay bại có gì quan hệ? Sao các vị lại không đạt lý đến thế?

Nhạc Bất Quần nói:

- Đây không phải là cuộc tỷ kiếm giữa sư huynh, sư đệ thông thường. Ngày ấy Ngũ nhạc kiếm phái tranh đoạt ngôi minh chủ, kể về nhân tài và về võ công thì bản phái đứng đầu. Nhưng sau cuộc nội tranh kịch liệt trên núi Ngọc Nữ, phái ta chết mất mười mấy vị cao thủ tiền bối thành ra ngôi minh chủ bị phái Tung Sơn cướp mất. Xét đến căn nguyên mỗi họa này là do sự phân tranh "kiếm", "khí" gây nên.

Bọn Lệnh Hồ Xung gật đầu lia lịa.

Nhạc Bất Quần lại nói:

- Bản phái chẳng làm minh chủ Ngũ nhạc kiếm phái thì thôi, oai danh phái Hoa Sơn có bị tổn thương cũng bỏ đi không cần nói tới. Sự quan hệ trọng đại là sư huynh, sư đệ đồng môn tranh chấp nhau, tàn sát nhau mới thật thảm khốc hết chỗ nói! Ngày nay nhớ lại tình trạng mọi người ai cũng nơm nớp lo âu mà giết mình kinh hãi.

Lão vừa nói vừa đưa mắt nhìn vào mặt Nhạc phu nhân.

Lệnh Hồ Xung thấy sư nương da mặt nhăn nhó biết bà đang nhớ lại các vị cao thủ bản phái tàn sát nhau rừng rợn khiến cho bà hồn vía kinh hoàng.

Nhạc Bất Quần từ từ cởi khuy áo mở hở trước ngực ra. Nhạc Linh San hốt hoảng la lên:

- Trời ơi! Gia gia!... gia gia...

Trước ngực lão còn in vết thương dài đến hai thước từ vai bên trái chéo xuống cạnh sườn bên phải. Vết thương tuy khỏi đã lâu mà vẫn còn in mầu hồng lợt. Nàng nghĩ tới lúc gia gia bị thương cực kỳ thâm trọng cơ hồ bỏ mạng mà hoảng hồn.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San từ nhỏ đến lớn quanh quẩn bên mình Nhạc Bất Quần cho tới ngày nay hai người vẫn chưa biết trong mình lão có vết thương này.

Nhạc Bất Quần đắp vạt áo cài khuy lại rồi nói:

- Ngày trước trong cuộc tử đấu trên Ngọc Nữ phong, ta bị một vị sư thúc bản môn chém trúng một kiếm lặn ra ngắt đi. Y tưởng ta chết rồi chẳng thèm ngó tới nữa. Bằng không y tiện tay bồi thêm nhát nữa. Ha ha...

Nhạc Linh San cười nói:

- Cố nhiên là gia gia bỏ mạng. Nhạc Linh San này không biết còn ở đâu.

Nhạc Bất Quần cũng cười theo rồi trở lại nét mặt trịnh trọng nói:

- Đây là những điều tuyệt đối bí mật của bản môn. Bất luận là ai cũng không được tiết lộ ra ngoài. Nhân sĩ phái khác tuy có biết việc trong một ngày mười mấy tay cao thủ phái Hoa Sơn bị uống mạng song chẳng một ai hay nguyên nhân chính. Tiền nhân hậu quả vụ đó bữa nay chẳng thể không nói rõ cho các người hay, nhưng các người nên nhớ đây là một chuyện quan hệ cực kỳ trọng đại. Nếu Xung nhi cứ theo con đường trước mắt mà tiến thêm thì không đầy ba năm nữa cũng lâm vào tình trạng coi kiếm trọng hơn khí, thật là nguy hiểm vô cùng! Chẳng những làm uổng công của bao nhiêu tiền bối đã hy sinh tính mạng cho võ học chính tông bản môn, có khi cả phái Hoa Sơn cũng sẽ hủy diệt vì người nữa.

Lệnh Hồ Xung nghe nói sợ toát mồ hôi cúi đầu xuống bầm:

- Đệ tử phạm vào tội lớn, tùy sư phụ cùng sư nương phạt nặng đến đâu đệ tử cũng cam tâm thọ lãnh.

Nhạc Bất Quần thở dài nói:

- Đây là người vô tâm phạm lỗi. Kẻ không biết là không có tội. Ta nghĩ lại thì các vị sư bá, sư thúc phe kiếm tông ngày trước cũng vì lòng hảo tâm muốn đem võ học tuyệt đỉnh làm rạng rỡ môn hộ. Chẳng may các vị đi lâm vào đường rẽ, chìm đắm đã sâu khó mà rút ra được. Bữa nay nếu ta không ngăn trở kịp thì tư chất và tính tình người rất dễ đi vào nẻo tà của phe "kiếm tông" để mong thành tựu nhanh chóng.

Hoa Sơn đáp:

- Dạ!

Nhạc phu nhân hỏi:

- Xung nhi! Vừa rồi ngươi nghĩ thế nào mà lại dùng vỏ kiếm ra chiêu để đoạt trường kiếm của ta.

Lệnh Hồ Xung bèn lên đáp:

- Đệ tử chỉ cần sao ngăn được một đòn mãnh liệt của sư nương. Không ngờ... không ngờ..

Nhạc phu nhân nói:

- Thế thì phải rồi. "Kiếm tông" cùng "khí tông" ai hơn ai kém bây giờ ngươi đã thấy rõ. Chiêu thức của ngươi cố nhiên xảo diệu, nhưng gặp phải nội công thượng thừa của sư phụ thì chiêu số có xảo diệu đến đâu cũng bằng vô dụng. Cuộc tỷ kiếm khốc liệt trên Ngọc Nữ phong ngày trước, những tay cao thủ phe "kiếm tông" phát huy kiếm khí ảo diệu vô cùng, kiếm chiêu biến hóa khôn lường, nhưng sư tổ ngươi luyện thành "Tử hà công" đem cái vụng ra để thắng cái khéo, lấy cái tĩnh để chế cái động, đả bại hơn 50 vị cao thủ "kiếm tông" và ấn định môn võ học chính tông cho bản phái với một cơ sở vững chắc ngàn năm không lay chuyển. Bữa nay sư phụ truyền dạy các ngươi phải nghĩ kỹ để mà lĩnh hội. Công phu của bản môn lấy khí làm thể, lấy kiếm làm diệu dụng. Khí là chủ mà kiếm là tùy tùng. Nếu luyện khí không thành thì kiếm thuật có cao cường đến đâu cũng bằng vô dụng.

Bọn Lệnh Hồ Xung, Lao Đức Nặc đều kính cẩn nghe lời dạy bảo.

Nhạc Bất Quần nói:

- Xung nhi! Ta đã tính bữa nay truyền thụ khẩu quyết nhập môn về "Tử hà công" cho ngươi, đoạn dẫn ngươi xuống núi đi giết tên ác tặc Điền Bá Quang, song hiện thời hãy tạm gác việc đó lại. Trong hai tháng đầu, ngươi cần luyện tập lại công phu luyện khí mà ta đã truyền cho ngươi để ngươi quên hết thứ kiếm pháp cổ quái bằng môn tả đạo kia đã đi vào. Ngươi hãy chờ ta xét nghiệm lại xem có tiến bộ không đã.

Lão nói tới đây đột nhiên trở giọng nghiêm trọng tiếp:

- Nếu ngươi vẫn u mê không tỉnh, tiếp tục đi vào nẻo tà của "kiếm tông" thì nặng ra là ngươi phải mất mạng, mà nhẹ cũng bị phế bỏ võ công toàn thân, đuổi ra khỏi môn trường. Khi đó ngươi có năn nỉ kêu ca cũng muộn quá rồi và đừng trách ta không bảo trước.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dạ! Đệ tử quyết không bao giờ tái phạm.

Nhạc Bất Quần quay lại bảo con gái:

- San nhi! Ngươi cùng Lục Đại Hữu đều cấp tính. Lời ta dạy đại sư ca đây, hai người nên ghi nhớ vào lòng.

Lục Đại Hữu chỉ dạ một tiếng, còn Nhạc Linh San nói:

- Hải nhi cùng Lục sư ca dù có cấp tính nhưng không thông minh bằng đại sư ca thì cũng chẳng tự mình sáng chế ra được kiếm chiêu. Vậy gia gia bất tất phải quan tâm.

Nhạc Bất Quần hắng dạng một tiếng rồi hỏi:

- Người không sáng chế được kiếm chiêu ư? Thế thì sao người cùng Xung nhi toan lập ra "Xung Linh kiếm pháp"?

Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San đều thẹn đỏ mặt lên.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đó là đệ tử nói giỡn.

Nhạc Linh San cười nói:

- Đây là chuyện đã lâu lắm rồi. Khi đó hài nhi còn nhỏ tuổi chả hiểu chi hết mới cùng đại sư ca đùa giỡn như vậy. Sao gia gia lại biết chuyện này?

Nhạc Bất Quân đáp:

- Đệ tử dưới trướng muốn sáng chế ra kiếm pháp, tự mình lập môn hộ để làm chủ môn một phái mà mình cũng không biết, há chẳng hồ đồ lắm ư?

Nhạc Linh San kéo tay phụ thân cười nói:

- Gia gia! Gia gia lại nói giỡn người ta rồi.

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ từ khí sắc cho đến giọng nói tuyệt không tỏ vẻ đùa cợt thì trong lòng không khỏi sợ run.

Nhạc Bất Quân đứng lên nói:

- Công phu bản môn mà luyện đến chỗ tinh thâm, thì hoa bay lá rụng đều có thể giết người được. Người ngoài bảo phái Hoa Sơn chỉ sở trường về kiếm thuật là họ coi thường mình quá.

Lão nói xong vung tay áo trái một cái. Luồng kinh lực xô tới khiến cho thanh trường kiếm sau lưng Lục Đại Hữu cũng vọt ra khỏi vỏ.

Nhạc Bất Quân lại phất tay áo bên phải quét vào thân kiếm. Mấy tiếng rắc rắc vang lên, thanh trường kiếm này liền gãy làm mấy đoạn.

Bọn Lệnh Hồ Xung thấy thế ai cũng kinh hãi.

Nhạc phu nhân tuy sớm tối ở với trượng phu mình mà cũng không biết nội công lão cao thâm đến thế. Bà ngó Nhạc Bất Quân bằng con mắt đầy thán phục.

Nhạc Bất Quân nói:

- Đi thôi!

Rồi cùng Nhạc phu nhân đi trước xuống núi. Lao Đức Nặc theo sau.

Lệnh Hồ Xung ngó hai thanh kiếm gãy, trong lòng vừa kinh hãi vừa hoan hỉ, bụng bảo dạ:

- Té ra võ học bản môn lợi hại đến thế! Sư phụ đã thi triển chiêu kiếm pháp nào thì bất cứ là ai cũng không phá giải được.

Hắn lại nghĩ thầm:

- Những đồ hình khắc trên vách đá hậu động đã chưa rõ hết thấy những tuyệt chiêu Ngũ nhạc kiếm phái đều bị người phá giải. Nhưng Ngũ nhạc kiếm phái vẫn nổi tiếng cho đến ngày nay và thủy chung giữ được địa vị cao ngất võ lâm, té ra vì kiếm

phái này có căn bản thượng thừa về khí công. Kiếm chiêu đã phát huy nội lực thâm hậu vào thì phá giải được không phải chuyện dễ dàng. Lý lẽ này rất tầm thường, thế mà mình lại suy nghĩ đầu đầu, bỏ quên điểm chính. Thực ra cùng một chiêu "Hữu phụng lai nghi" nhưng do Lâm sư đệ sử ra thì bì với sư phụ thế nào được? Người cầm côn trên vách đá có phá được chiêu "Hữu phụng lai nghi" chẳng nữa thì cũng chỉ là chiêu tầm thường của Lâm sư đệ, chứ phá thế nào được chiêu do tay sư phụ phóng ra.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thông được điểm này, mỗi phiên nào mấy tháng nay đều bị quét sạch. Bữa nay sư phụ chưa truyền thụ "tử hà công" và cũng không một lời hứa gả Nhạc Linh San cho hắn mà hắn cũng không tỏ vẻ buồn rầu vì hắn phục hồi lòng tin tưởng về võ công bản phái. Tinh thần hắn phấn khởi, khi nghĩ tới nửa tháng nay trong lòng say mê mơ tưởng chỉ mong sư phụ sư nương hứa gả con gái cho mình, bất giác mặt hắn đỏ bừng, ngấm ngấm tự thẹn rồi tự nhủ:

- May mà sư phụ ngăn trở kịp thời ta mới không đến nỗi lạc vào đường rẽ để biến thành tội nhân của bản phái. Thật là một phen hú vía.

Lệnh Hồ Xung lại nhớ tới bị sư phụ đánh mấy cái tát nóng cả mặt mày đau đớn khó chịu. Hắn cho đó là còn nhẹ. Rồi hắn đề nén lòng hươu ý vượn không suy nghĩ vẫn vơ nữa, ngồi tĩnh tọa luyện công.

Chiều hôm sau Lục Đại Hữu lại đưa cơm lên cho Lệnh Hồ Xung. Gã nói:

- Đại sư ca! Sáng nay sư phụ cùng sư nương lại đi Thiểm Bắc rồi.

Lệnh Hồ Xung hơi lấy làm lạ hỏi:

- Đi Thiểm Bắc ư? Sao lại không đến Trường An?

Lục Đại Hữu đáp:

- Điền Bá Quang lại gây ra mấy vụ án mạng ở phủ Diên An. Tên ác ôn đó không ở Trường An nữa.

Lệnh Hồ Xung ô lên một tiếng bụng bảo dạ:

- Sư phụ cùng sư nương đã ra đi thì Điền Bá Quang nhất định phải chết. Gã chết kẻ ra cũng đáng tiếc, nhưng gã tham dâm hiếu sắc, gây họa cho thế gian thì chết cũng không oan uổng gì. Có điều võ công gã rất mực cao cường. Ngày cùng mình giao thủ ở Túy Tiên lâu, gã đã tỏ ra một chàng trai có bản sắc đáng tiếc con người như vậy mà làm việc đồi bại để thành một tên công địch trong võ lâm.

Sau đó hai ngày, Lệnh Hồ Xung luyện nội công rất chuyên cần. Hắn lấp lỗ hổng thông vào hậu động. Chẳng những hắn không vào coi đồ hình trên vách đá nữa mà cả khi nào chợt nghĩ tới đó, hắn liền lập tức xua đuổi ý nghĩ này cho lẹ.

Một hôm vào lúc xế chiều, Lệnh Hồ Xung ăn cơm xong ngồi tĩnh tọa gần một trống canh. Hắn toan đi nằm, bỗng nghe có tiếng người lên núi, cước bộ cực kỳ mau lẹ. Hắn biết người này võ công không phải tầm thường thì trong lòng kinh hãi tự hỏi:

- Người này không phải đệ tử bản phái. Y lên đây có việc gì?

Hắn với lấy thanh kiếm trên mặt bàn cài vào sau lưng. Chỉ trong giây lát người kia đã lên tới nơi, lớn tiếng gọi:

- Lệnh Hồ Xung đâu? Cổ nhân đến thăm đây.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi. Người đến đó chính là Vạn lý độc hành Điền Bá Quang. Hắn lẩm bẩm một mình:

- Sư phụ cùng sư nương ta đã xuống núi tìm người để hạ sát. Thế mà người lớn mật tự dẫn xác lên núi Hoa Sơn này làm chi?

Hắn ra khỏi cửa động, cười nói:

- Điền huynh chẳng quản đường xa đến đây thăm hỏi. Thiết là một sự không ngờ.

Hắn thấy Điền Bá Quang trên vai quả đòn gánh. Gã đặt gánh xuống lấy ra hai hũ rượu lớn, cười nói:

- Nghe nói Lệnh Hồ huynh ngồi trên đỉnh núi Hoa Sơn sám hối, chắc là thèm rượu đến chảy nước miếng. Tiểu đệ lấy được ở dưới hầm Túy Tiên lâu trong thành Trường An một trăm cân rượu cất đã 30 năm đem đến đây để cùng Lệnh Hồ huynh uống say một bữa.

© [HQD](#)